

valahol a folyónál

még átverődik a kibolyhosodott nyárfaligeten –
ez most az üstdob. a dob gép szívszakadva püföli ki
az ütemet. és ez a magyar dancekorszak vége.
lombkoronákra sikoly tapad, kéz az ártérben utat kutat;
mézszőke haj. keskeny arc. a smink patakokban.
részeg léptek. az egyik fán macskabagoly. vijjog,
sárga szemével zsákmányt remél. s hallani már,
ott zubog a folyó. most csendesen, cinkosan, mint
aki ledobta árnyékát, keríti be az éjszaka a lányt.
nincs út csakis lefelé. síkos köveken, keserű iszapszagon,
partra vetett hal kukacfalta bomló bűzén. tegnap esett is.
ez a folyó; széles és mély. szemben bóját lenget az ár.
a nő megérkezett. ez a part. innen csak a víz van,
ami biztosan langyos a szélén. bent örvénylő és hűvös.
már nem jönnek hangok a távolból. felroppen a bagoly,
s alatta reccsen az ág. a nő nem néz hátra, lábujja
az iszapban, és rögvest vizet ér. egyetlen gondolat –
mit csinálnak utánunk az emberek; bevásárló listák,
tankolás, szülői értekezlet, ebédbefizetés, könyvek
és könnyek, hajnali ébredés, szerelem; mi változik?
egyre hidegebb, mellkasnál a legrosszabb, ott van a szív.
egyre mélyül. a mederfenéknek nincsenek emlékei.